

CONTINUARÉ INCIDENT EN EL TEMA de l'article de la setmana passada a partir de les reflexions suscitées per una jornada que la Fundació que dirigeixo va dedicar, dimarts passat, a la situació del nacionalisme a Mallorca.

Us faig memòria que el tema girava entorn de la possibilitat de treballar en un projecte comú al conjunt del nacionalisme català, a partir de les realitats polítiques existents, i sense demanar a ningú que deixés de ser el que és ni que renunciés a cap tradició política. Ja sabeu que, per a mi, la resposta és que sí, que hi ha possibilitats més que certes de fer passos en aquesta direcció, i que el que cal és fer-ho començant pel primer pas, per difícil que sigui si tenim en compte la conjuntura actual.

Hi he pensat encara més en reflexionar sobre el resultat del seminari que va organitzar dimarts passat la Fundació Trias Fargas sobre la situació del nacionalisme a Mallorca. Els convidats als actes van ser Damià Pons, Tomeu Martí, Pere Sampol i Josep Melià. Tots ells venien en la mesura que són persones de prestigi i trajectòries reconegudes de servei constant a la pàtria i als ideals de llibertat nacional que ens mouen a fer política a tots els nacionalistes catalans, tant si som catalans d'aquí com d'allà. Tots ells, a més, sumen una àmplia experiència de servei des d'institucions

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

Jornada mallorquina

— píndoles —

«Cal tenir **EN COMPTE** que l'eclosió del nacionalisme a **MALLORCA** no es **PRODUUEIX** fins ben **ENTRATS** els anys vuitanta del **SEGLE PASSAT**»

públiques com el Govern balear, el Consell Insular i ajuntaments diversos, i també institucions cíviques cabdals per al país com l'Obra Cultural Balear en el cas de Tomeu Martí.

Damià Pons va fer una anàlisi descriptiva de la trajectòria del nacionalisme a Mallorca i va destacar el fet que l'eclosió d'aquest no es produeix fins entrats els anys vuitanta del segle passat, cosa que cal tenir en compte a l'hora de valorar els avenços del nostre moviment polític a les Balears. La resta de convidats va passejar amb

capacitat analítica incisiva sobre les llums i ombres del nacionalisme mallorquí en els nostres dies, sobre la política desnacionalitzadora del PP, sobre la necessitat de bastir estratègies que superin el moment d'una certa perplexitat que el conjunt del nacionalisme viu en l'actualitat.

Va ser inevitable, i així ho vam voler, no defugir la qüestió de la divisió del nacionalisme. Aquí, ja cap al final del debat, es va produir una situació curiosa: Josep Melià, d'Unió Mallorquina, i Pere Sampol, del Partit Socialista

«Els nacionalistes dels **PAÏSOS CATALANS** hem de saber gestionar les **MINVES ELECTORALS** i els **NO-ASSOLIMENTS** dels **OBJECTIUS** previstos»

de Mallorca, tot i assenyalar d'una manera molt explícita què era allò que els separava, el que fa impossible en aquests moments pensar en un acord de mínims, van coincidir del tot a dir que el futur desitjable a Mallorca era la construcció d'una eina política nacionalista de centre ampli, que recollís vots a banda i banda del centre, que estigués compromesa amb l'avenç nacional, amb el respecte al territori, amb el creixement econòmic equilibrat i, fonamentalment, amb la llengua i la cultura catalanes i la llibertat nacional.

— píndoles —

Em fa l'efecte que un dels problemes amb què ens hem d'enfrontar els nacionalistes dels Països Catalans és saber gestionar les minves electorals o els no-assoliments dels objectius previstos en cada moment. Si a cada atzagaiada ens dediquem a treure'ns els ulls els uns als altres, no fem res més que posar de manifest la impotència que ens produeix saber que som incapços d'imposar-nos al malefici d'un Estat que sembla tenir per objectiu posar tots els problemes possibles a la nostra existència. Val a dir que l'Estat compta amb la col·laboració necessària i suficient de molts ciutadans, d'una gran majoria de ciutadans i de ciutadanes del conjunt dels Països Catalans que voten uns partits que tenen per objectiu principal (poseu-hi la mesura que vulgueu en cada cas) eliminar la nostra existència nacional. I que, per tant, el primer que hem de fer, com molt bé assenyala Josep Melià, és analitzar què els mou, quan molts d'ells són, en paraules de Pons, participants d'una identitat de tendència consuetudinària. Potser si ens hi posem, convertirem aquestes tendències del costum en consciències polítiques actives guanyades pel nacionalisme. Jo no perdo l'esperança!